

Arrest

**nr. 34 786 van 25 november 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 september 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. S. CLOOTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 7 augustus 2008 het Rijk is binnengekomen, diende op 8 augustus 2008 een asielverzoek in.

1.2. Op 26 maart 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal), in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 29 864 van 14 juli 2009 verwierp de Raad het door verzoekster tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 26 maart 2009 ingestelde beroep. Verzoekster stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.4. Bij beschikking nummer 4858 van 25 augustus 2009 verklaarde de Raad van State het tegen het arrest van de Raad van 14 juli 2009 ingestelde cassatieberoep toelaatbaar.

1.5. Op 7 september 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Deze beslissing luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

(…)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/07/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS op 27/03/2009 (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (…)“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoekster geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoekster en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoekster.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing genomen is in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en met toepassing van artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt verder:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermag de verweerder bijgevolg niets anders dan, in uitvoering van artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster, nu zij niet als vluchteling is erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekster geen voordeel opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekster geen belang heeft bij de huidige vordering (RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611).

De exceptie van verweerder is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 6, § 1, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: de Opvangwet) en van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. Verzoekster betoogt in de eerste plaats dat zij op grond van artikel 6, § 1, van de Opvangwet – wet die de bepalingen van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten gedeeltelijk heeft omgezet in het Belgische recht – recht heeft op materiële hulp zolang haar cassatieberoep bij de Raad van State in behandeling is en dat dit recht miskend zou worden indien zij van het Belgische grondgebied zou worden verwijderd. Zij stelt verder dat de bij wet voorziene cassatieprocedure zou worden uitgehold en de facto onwerkzaam zou zijn indien zij voorafgaand aan een arrest van de Raad van State het land zou worden uitgezet en dat dit zou leiden tot een disproportionele inbreuk op haar recht op een werkzaam rechtsmiddel. Ter ondersteuning van haar betoog verwijst zij naar het arrest nummer 17/2001 van 14 februari 2001 van het Grondwettelijk Hof.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet verhindert dat aan verzoekster tijdens haar verblijf in het Rijk materiële steun zoals voorzien in artikel 6, § 1, van de Opvangwet wordt toegekend. Een schending van deze wetsbepaling blijkt derhalve geenszins. Daarnaast moet worden benadrukt dat het feit dat een vreemdeling tijdens zijn verblijf in België recht heeft op materiële steun niet tot gevolg heeft dat de verblijfswetgeving niet van toepassing zou zijn en niet verhindert dat, indien deze vreemdeling niet legaal in het Rijk verblijft, een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend. Er moet in dit verband worden geduïd dat het feit dat een toelaatbaar cassatieberoep hangende is bij de Raad van State geen schorsende werking heeft en de verblijfstoestand van verzoekster niet beïnvloedt. Een toelaatbaar cassatieberoep leidt er ook niet toe dat artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet niet toepasbaar zou zijn. Verzoekster weerlegt voorts niet dat haar asielverzoek werd afgewezen door de Commissaris-generaal en dat zij niet in het bezit is van een paspoort met visum, zodat artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet hoe dan ook van toepassing is.

Verzoekster kan ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat de eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de bij wet voorziene cassatieprocedure volstrekt zou uithollen en de facto onwerkzaam zou maken. De omstandigheid dat verzoekster van het Belgisch grondgebied zou worden verwijderd, belet haar namelijk niet haar verdediging te laten waarnemen door een advocaat van haar

keuze, vermits op verzoekster niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen (RvS 25 maart 2004, nr. 129.727). Het feit dat het cassatieberoep dat door verzoekster werd ingesteld tegen het arrest nr. 29 864 van 14 juli 2009 van de Raad toelaatbaar werd verklaard, doet ook geen afbreuk aan het gezag van gewijsde dat aan deze rechterlijke uitspraak kleefte. Het bestuur dient desbetreffend arrest dan ook te respecteren.

Door te verwijzen naar het arrest nummer 17/2001 van 14 februari 2001 van het Grondwettelijk Hof en te betogen dat in dit arrest aangegeven wordt dat er een redelijke grond tot verschil in behandeling bestaat tussen vreemdelingen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen dat definitief is geworden en vreemdelingen die tegen een dergelijk bevel een hangend beroep hebben bij de Raad van State, toont verzoekster verder evenmin aan dat haar in de gegeven omstandigheden geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij stelt dat het Hof van Cassatie (Cass. 16 maart 2000, AR C990258N) heeft gesteld dat de fundamentele rechten en vrijheden zoals gewaarborgd door het EVRM wel degelijk in het gedrang kunnen komen bij de beslissing om een vreemdeling uit te wijzen *“indien er zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene een ernstig risico loopt, na zijn uitwijzing, aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of straf te worden onderworpen”* en dat *“krachtens artikel 13 EVRM eenieder wiens rechten en vrijheden welke in dit verdrag zijn vermeld, geschonden zijn, recht heeft op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie (...); (d)at de vraag of de rechtshulp daadwerkelijk is, moet onderzocht worden op grond van het volledige verloop van de procedure”*. Verder betoogt verzoekster dat zij bij uitvoering van de bestreden beslissing het risico loopt om onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling, die kan worden gekwalificeerd als foltering. Zij verwijst naar een bij haar verzoekschrift gevoegd medisch verslag dat bevestigt dat zij onderworpen werd aan besnijdenis van het type 3, zijnde de zwaarste vorm van de drie types van besnijdenis, en dat melding maakt melding van de medische klachten die zij had als gevolg van de besnijdenis. Zij stelt dat zij ondertussen een hersteloperatie heeft ondergaan. Zij voert aan dat in het medische verslag tevens wordt geduïd dat zij een hoog risico heeft bij terugkeer naar Somalië om opnieuw te worden besneden. Zij betoogt verder dat uit cijfers van UNICEF blijkt dat 98% van de Somalische vrouwen besneden is en stelt dat de Raad van Europa, de Wereldgezondheidsorganisatie, het Bureau van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties en de Commissie voor Mensenrechten van de Verenigde Naties besnijdenis als een vorm van foltering beschouwen. Zij voert tevens aan dat zij ook het risico loopt om opnieuw besneden te worden indien zij wordt teruggestuurd naar de buurlanden van Somalië die vermeld staan in de beslissing van de Commissaris-generaal van 26 maart 2009, nu dit risico niet noodzakelijk samenhangt met haar Somalische nationaliteit maar met de culturele praktijk van genitale verminking. Zij betoogt dat, gelet op het medische verslag, niet ter discussie staat dat zij afkomstig is uit een streek waar deze praktijk bestaat. Zij stelt dat aangezien zij nog niet gehuwd was, zij een ernstig risico loopt om opnieuw aan de ingreep te worden onderworpen met het oog op het aangaan van een huwelijk. Zij wijst er tevens op dat de gezondheidszorg in Somalië ondermaats is, zoals blijkt uit gegevens van de Wereldgezondheidsorganisatie en andere organisaties, en betoogt dat zij voor de behandeling van haar reeds bestaande medische klachten geen beroep kan doen op minimale gezondheidsvoorzieningen en dat voor zover deze voorzieningen wel aanwezig zijn zij niet de financiële middelen heeft om er een beroep op te doen. Zij stelt dat de basisvoorzieningen voor medische zorgen in de buurlanden van Somalië eveneens ondermaats zijn.

Verzoekster stelt in wezen dat zij dient te kunnen genieten van een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals vervat in artikel 13 van het EVRM, omdat zij het slachtoffer dreigt te worden van een door artikel 3 van hetzelfde verdrag verboden handeling. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekster heeft kunnen genieten van een daadwerkelijk rechtsmiddel. Zij was immers in de mogelijkheid om de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij werd vastgesteld dat zij niet als vluchteling kon worden erkend en niet in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming aan te vechten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het feit dat de Raad vaststelde dat verzoekster naliet tijdig een beroep in te stellen laat niet toe te besluiten dat zij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikte.

Verzoekster stelt voorts dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij zal onderworpen worden aan een foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij in Somalië of in een van de buurlanden van Somalië opnieuw besneden zou kunnen worden. Er moet evenwel

worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoont dat zij afkomstig is uit Somalië of een van de buurlanden van Somalië. Uit het loutere feit dat vrouwenbesnijdenis in Somalië en de buurlanden van Somalië frequent voorkomt kan immers niet zonder meer afgeleid worden dat verzoekster ook effectief uit die regio afkomstig zou zijn. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster haar identiteit en afkomst niet heeft aangetoond aan de hand van bewijskrachtige stukken en dat de door haar afgelegde verklaringen inzake haar voorgehouden Somalische nationaliteit, in het kader van haar asielaanvraag, door de Commissaris-generaal als ongeloofwaardig beschouwd werden. Derhalve blijkt niet dat de bestreden beslissing, die slechts aangeeft dat verzoekster het Belgisch grondgebied dient te verlaten, ertoe leidt dat zij zich naar een van deze landen dient te begeven of dat zij naar een van deze landen zal teruggestuurd worden. Een mogelijke miskening van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het betoog van verzoekster waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 6, § 1, van de Opvangwet en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, doet geen afbreuk aan de onder punt 2.1. gedane vaststelling.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK